

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **E. M.**, narozený „X“, státní příslušnost Írán,
t. č. zajištěný v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty,
se sídlem Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty,
zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem,
se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
se sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 4. 2019, č. j. KRPU-81360-25/ČJ-2019-040022-SV-ZZ,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubovi Backovi **se přiznává** odměna ve výši **8 228 Kč**, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě ve znění jejího doplnění ze dne 2. 6. 2019 prostřednictvím jemu ustanoveného právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 30. 4. 2019, č. j. KRPU-81360-25/ČJ-2019-040022-SV-ZZ, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce se podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s ust. § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění, přičemž dle ust. § 124 odst. 3 téhož zákona doba trvání zajištění byla stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení jeho osobní svobody, k čemuž došlo dne 28. 4. 2019 ve 14:05 hodin.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě ve znění jejího doplnění uvedl, že v případě potenciálního vyhoštění do Íránu bylo povinností žalované zvážit realizovatelnost účelu zajištění, a to zejména s ohledem na sdělení žalobce, že mu po návratu do Íránu hrozí vážná újma kvůli jeho konverzi ke křesťanství. Tato skutečnost ve spojení se známým faktem o pronásledování křesťanských konvertitů v přísně islamistickém Íránu totiž nutnost zvážení realizovatelnosti vyhoštění odůvodňovala. Žalovaná nedostála své povinnosti zabývat podmínkami zajištění cizince, jak je formuloval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, sp. zn. 7 As 79/2010, když pouze poukázala na údajnou nevěrohodnost žalobcových tvrzení vycházející z toho, že žalobce o mezinárodní ochranu nepožádal v první bezpečné zemi. Připomněl, že ani skutečnost, že zajištěný cizinec nepodal žádost o mezinárodní ochranu, nemůže být důvodem pro znevěrohodnění jeho tvrzení týkajících se eventuální vážné újmy hrozící mu při návratu do země původu. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016, sp. zn. 5 Azs 7/2016. Vzhledem k výše uvedenému žalobce považoval napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť jeho tvrzení o hrozící vážné újmě byla nedostatečně a zmatečně vypořádána, a to jak v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak v souvisejícím závazném stanovisku ministerstva vnitra.
3. Dále žalobce uvedl, že žalovaná nedostatečně zvážila konsekvence plynoucí z jeho státního občanství. V tomto smyslu žalobce upozornil, že s ohledem na neexistenci smlouvy o vydávání mezi Íránem a Evropskou unií Írán neakceptuje dobrovolné návraty a transfery a odmítá přijímat jakékoliv své občany, kteří by měli být z Evropské unie předáni do Íránu proti své vůli. Ačkoliv žalovaná tento stav připustila, došla k závěru, že vycestování žalobce je možné. Vyšla přitom z nepodložené spekulace, podle které žalobce změní názor a přistoupí k dobrovolnému návratu, přestože vyjádřil obavu z ohrožení života a kategoricky návrat do Íránu odmítl. Tím žalovaná zatížila napadené rozhodnutí vadou nezákonnosti. K možnosti zajištění iránských občanů v případě jejich odmítnutí ze strany Íránu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, sp. zn. 4 Azs 242/2016.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. K věci uvedla, že žalobce vycestoval z Íránu v doprovodu svého bratrance na konci roku 2017 do Iráku, následně do Turecka a dále do Gruzie, kde pobývali jeden měsíc. Poté se vrátili na šest měsíců zpět do Turecka, odkud Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

cestovali do Srbska, kde strávili devět měsíců. V Srbsku se rozhodli odcestovat do nějakého státu Evropské unie. Do té doby pobýval ve všech uvedených státech s platným cestovním pasem na základě bezvízových dohod. V Srbsku mu byl cestovní pas odcizen, což nahlásil policii. O snaze získat nový cestovní doklad se však nezmínil. Ze Srbska odcestoval v úkrytu v podvozku kamion, kterým se dostal až do Drážďan. Cílem jeho cesty byl Berlín, ale nasedl údajně do špatného vlaku a skončil v České republice, v Děčíně. Odtud chtěl cestovat do Berlína taxíkem, aby se vyhnul policejním kontrolám. K vycestování z Íránu uvedl, že se chtěl původně vydat pouze do Turecka, ale z důvodu přijetí křesťanské víry se již do Íránu vrátit nechtěl. Uvedl, že konvertování k jiné víře je v Íránu trestáno sazbou pěti let případně popravou. V Turecku se dozvěděl, že u jeho otce proběhla razie náboženské policie, při níž mu byl zabaven počítač s materiály o novém náboženství, proto usoudil, že se již do Íránu nemůže vrátit. Z Evropské unie nemůže vycestovat, protože je v Íránu pronásledován z náboženských důvodů. V žádné zemi nepožádal o mezinárodní ochranu, až v Berlíně se chtěl přihlásit k pobytu. Vzhledem k uvedeným obavám žalobce si žalovaná před vydáním napadeného rozhodnutí vyžádala od Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo vnitra“), závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce zpět do Íránu. Z předmětného stanoviska ze dne 29. 4. 2019 vyplynulo, že vycestování žalobce je možné, když nebyly zjištěny žádné překážky, které by tomu bránily. Ministerstvo vnitra uvedlo, že žalobce procestoval několik zemí, avšak nikde své obavy návratu pro jeho konverzi ke křesťanství nezmínil, nikterak je neřešil a ani v žádné zemi nepožádal o mezinárodní ochranu.

5. Žalovaná konstatovala, že žalobce svoji zemi dobrovolně opustil na konci roku 2017 a cestoval jako turista, když na území několika států strávil téměř rok a půl. V žádném státě se však žalobce nezmínil, že by byl v době jeho pobytu v Íránu jakýmkoli způsobem pronásledován, přestože je zřejmé, že ke křesťanství konvertoval ještě před svým odjezdem z Íránu. Svou pobytovou situaci žádným způsobem neřešil, i když se zpět do Íránu vrátit nechtěl. V průběhu řízení neuvedl, že by se pokusil najít ochranu v některé ze zemí, kde pobýval a ani se nezmínil, že by tuto ochranu potřeboval. Zmínil se pouze o tom, že v Srbsku nahlásil přepadení a krádež cestovního dokladu. Žalobce vědomě cestoval ze Srbska v úkrytu kamionu s cílem dostat se do Berlína, a teprve tam chtěl řešit svůj neoprávněný pobyt. Ačkoli měl žalobce několik příležitostí k legalizaci svého pobytu, ať již v Srbsku, v Drážďanech či v Děčíně, žádnou nevyužil. Taktéž nepodnikl žádné kroky k nalezení ochrany před pronásledováním pro jeho konverzi ke křesťanství, kterého se obával při návratu do Íránu. Vzhledem k uvedeným okolnostem žalovaná považovala tvrzení žalobce týkající se možného pronásledování za účelová, mající za cíl vyhnout se nucenému návratu do země původu.
6. Žalovaná podotkla, že si vyžádala informaci od Ředitelství služby cizinecké policie, které zajišťuje a zprostředkovává realizaci správního vyhoštění včetně souvisejících kroků. Dle této informace, je Ředitelství služby cizinecké policie odkázáno na vůli Zastupitelského úřadu Íránu, zda v konkrétním případě poskytne potřebnou součinnost. Vydání náhradního cestovního dokladu je Zastupitelským úřadem Íránu podmíněno žádostí o dobrovolný návrat ze strany žalobce. Žalovaná dále uvedla, že v době vydání napadeného rozhodnutí nebyla ověřena totožnost žalobce a i přes známé skutečnosti o složitosti realizace správního vyhoštění občanů Íránu, nelze v projednávaném případě hovořit o skutečnosti, že je naplnění účelu zajištění žalobce od počátku zcela vyloučeno. Zastupitelský úřad Íránu nekonstatoval, že žalobci nebude náhradní cestovní doklad vydán a u žalobce rovněž nelze vyloučit využití institutu dobrovolného návratu. Závěrem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalovaná připomněla, že v návaznosti na žalobcem podanou žádost o mezinárodní ochranu bylo ministerstvem vnitra vydáno rozhodnutí o zajištění žalobce dle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, které nabylo právní moci dne 7. 5. 2019, tímto dnem bylo ukončeno zajištění žalobce na základě napadeného rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a podle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalobce ani žalovaná nenavrhli ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
9. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Z oznámení o zahájení správního řízení ze dne 29. 4. 2019, č. j. KRPU-81360-14/ČJ-2019-040022-SV-ZZ, vyplývá, že dne 28. 4. 2019 ve 14:05 byl žalobce společně s dalším příslušníkem Íránu kontrolován hlídkou policie na benzinové čerpací stanici Bonett DPMD, ul. Dělnická v Děčíně. Na výzvu policejní hlídky k prokázání totožnosti žalobce nebyl schopen předložit doklad totožnosti ani doložit oprávněnost pobytu na území České republiky a schengenského prostoru. Vzhledem k těmto skutečnostem vzniklo podezření, že žalobce na území České republiky vstoupil neoprávněně nebo zde neoprávněně pobývá. Žalobce byl proto dne 28. 4. 2019 ve 14:05 hodin zajištěn dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a eskortován na policejní služebnu k provedení dalších služebních úkonů. Oznámení bylo žalobcem vlastnoručně podepsáno, a to za přítomnosti tlumočníka, jak je zřejmé z jeho vlastnoručního podpisu na uvedeném rozhodnutí. Žalobce také svým podpisem stvrdil, že převzal stejnopis tohoto oznámení.
10. Z protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 29. 4. 2019 soud zjistil, že žalobce vycestoval z Íránu se svým bratrancem na přelomu listopadu a prosince 2017, po celou dobu cestovali společně. Přes Írák a Turecko projeli do Gruzie, kde pobýli jeden měsíc, poté se vrátili na šest měsíců do Turecka. Následně strávili devět měsíců v Srbsku a v dubnu 2019 se rozhodli odcestovat do některého ze států Evropské unie. Žalobce uvedl, že po všech státech cestoval s platným cestovním dokladem a na základě bezvízového styku. Cestovní doklad mu byl odcizen v Srbsku, incident hlásil na policii, ale ta věc neřešila. Do schengenského prostoru vstoupil tak, že v Srbsku na odstavném parkovišti na hranicích s Chorvatskem nastoupil na kamion, který jel do Evropské unie. Kamionem jel asi 24 hodin, nevěděl přes jaké státy. Trasu absolvoval na podvozku kamionu, řidič kamionu o tom nevěděl. Z důvodu únavy vystoupil z kamionu a šel na vlakovou zastávku, nevěděl, kde se nachází. Až dle cedulí zjistil, že je v Drážďanech. Na tamním nádraží Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nastoupil na vlak, domníval se, že jede do Berlína, ale omylem jel do České republiky, kam přicestoval dne 27. 4. 2019. Vystoupil v Děčíně, další den chtěl odjet taxíkem do Německa, taxikář jej ale nevzal, protože neměl pas. Před svým zajištěním hledal hlavní cestu na Německo. Vlakem do Německa cestovat nechtěl, protože se obával policejní kontroly. Dále uvedl, že původně z Íránu vycestoval jen proto, že se chtěl podívat do Turecka. Z důvodu jeho křesťanské víry se však do Íránu vrátit nechtěl, jelikož se tam konvertování k jiné víře trestá sazbou pět let nebo popravou. Když byl v Turecku, náboženská policie zjistila, že konvertoval ke křesťanství a při razii u jeho otce mu byl zabaven počítač o jeho novém náboženství. Usoudil proto, že se nemůže do Íránu vrátit a vydal se do Srbska. Přihlásit policii se chtěl až v Berlíně, který byl jeho cílem. Z Íránu vycestoval kvůli náboženskému pronásledování, které zároveň společně s hrozbou dlouholetého věznění představuje překážku jeho návratu do země. Nemá ani dostatek finančních prostředků, aby se do Íránu mohl vrátit. Jeho rodina v Íránu pronásledována není, jelikož je islámského náboženství. O azyl v evropské unii žalobce nežádal. Na území České republiky nemá žádné rodinné příslušníky, nemá zde ani žádné ekonomické, společenské či kulturní vazby.

11. Dále soud ze správního spisu zjistil, že žalovaná si jako podklad pro rozhodnutí vyžádala závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, podle kterého je vycestování žalobce do Íránu možné.
12. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jestliže bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Podle odstavce 2 je v řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
13. Podle ust. § 179 odst. 1 není vycestování cizince možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle odstavce 2 téhož ustanovení se za vážnou újmu považuje (a) uložení nebo vykonání trestu smrti, (b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, (c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo (d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
14. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované, dle § 75 odst. 1 s. ř. s., dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
15. Soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného vyhodnocení realizovatelnosti účelu zajištění, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaná nesprávně vypořádala s jeho tvrzením, že mu v zemi původu hrozí nebezpečí vážné újmy. Této námitce soud nepřisvědčil.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

16. Na tomto místě soud konstatuje, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění z území České republiky. Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, dostupné též na www.nssoud.cz).
17. V daném případě je při hodnocení postupu žalované nutno rovněž vzít v úvahu již shora zmíněnou předběžnost rozhodnutí o zajištění, která je zdůrazněna i tím, že toto rozhodnutí je prvním úkonem v řízení (srov. ust. § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců) a správní orgán tak vychází z dosud nekompletních spisových materiálů (řízení o správním vyhoštění je teprve zahájeno), které však v daném případě dostatečně odůvodňují rozhodnutí o zajištění.
18. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná vycházela z vyjádření samotného žalobce a posuzovala jeho konkrétní situaci. Žalobce sice uvedl, že se chtěl v Berlíně přihlásit na policii, nicméně úmysl požádat o mezinárodní ochranu v jakékoliv zemi nevyjádřil. Pouze uvedl, že v návratu do Íránu mu brání překážka v podobě pronásledování z důvodu jeho křesťanského vyznání, které může vyústit až v dlouholeté věznění či popravu. V reakci na uvedená tvrzení si žalovaná za účelem vyhodnocení realizovatelnosti účelu zajištění vyžádala od ministerstva vnitra závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce. Ministerstvo vnitra předmětné žádosti vyhovělo a vydalo závazné stanovisko ze dne 29. 4. 2019, č. j. KRPU-81360-20/ČJ-2019-040022-SV-ZZ, jehož závěrem bylo, že vycestování žalobce do Íránu je možné. Na základě uvedeného závazného stanoviska žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že nebyly zjištěny žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě jeho návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti.
19. Je pravdou, že žalovaná se překážce vycestování žalobce z možných azylových důvodů věnovala pouze obecným způsobem. Nicméně soud argumentaci žalobce, že v případě realizace jeho vyhoštění do země původu mu hrozí značná újma, přijmout bez dalšího nemohl, neboť nešlo odhlédnout od faktu, že žalobce nepožádal o mezinárodní ochranu v žádném ze států, kterými postupně cestoval, ačkoliv o potenciálním pronásledování musel vědět již před svým vycestováním z Íránu, což je zřejmé z jeho výpovědi. K podání žádosti o mezinárodní ochranu měl přitom dostatečné množství času, když například jen v Turecku a Srbsku měl strávit celkem 15 měsíců. Věrohodnost žalobce byla navíc podstatně oslabena tím, jakým způsobem se žalobce snažil dostat do Berlína, když absolvoval cestu ze Srbska do Německa v úkrytu podvozku kamionu, aby se vyhnul policejním kontrolám, to vše proto, že nedisponoval platným cetovním průkazem. Z výpovědi žalobce je zřejmé, že jeho hlavní motivací k cestě napříč Evropou bylo dostat se Berlína, náboženské důvody a strach z pronásledování jí být nemohly, neboť žalobce by jistě o potřebnou ochranu požádal již v první bezpečné zemi, jejíž hranice by překročil. S ohledem na uvedené okolnosti se soud, stran vyhodnocení realizovatelnosti vyhoštění žalobce z důvodu nebezpečí vážné újmy hrozící mu v důsledku pronásledování v zemi původu, ztotožnil se závěrem žalované, že jakákoliv hrozba vážné újmy nebyla v daném řízení zjištěna.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. Je tedy možno konstatovat, že v době rozhodnutí žalované nebyly prokázány důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se otázkou možnosti samotného provedení vyhoštění žalobce zabývala v dostatečné míře a v rámci podkladů, které byly v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí k dispozici, legitimně dospěla k závěru, že nebyly zjištěny žádné objektivní skutečnosti, které by bránily realizaci správního vyhoštění v případě žalobce, a tedy že správní vyhoštění je reálně proveditelné, ač s překážkou v podobě vystavení náhradního cestovního dokladu, neboť podle tvrzení žalobce mu byl na území Srbska odcizen. Po přezkoumání obsahu správního spisu se s tímto závěrem správního orgánu ztotožnil i soud.
21. Žalobce dále namítal, že žalovaná při hodnocení realizovatelnosti účelu zajištění dostatečně nezohlednila skutečnost, že Írán neakceptuje nedobrovolné návraty či transfery svých občanů, pokud mají být předáni z Evropské unie proti své vůli. Tu námitku soud neshledal důvodnou.
22. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalovaná provedla kroky za účelem zjištění, zda je vyhoštění realizovatelné i s ohledem na možné odmítnutí součinnosti Íránu při nuceném návratu žalobce do země původu. Žalovaná konkrétně před vydáním napadeného rozhodnutí učinila dotaz na Ředitelství služby cizinecké policie, odbor podpory výkonu služby, oddělení pobytového režimu cizinců. Odpovědí ji bylo sdělení, že Zastupitelský úřad Íránu vydání náhradního cestovního dokladu podmiňuje žádostí cizince o dobrovolný návrat. Pokud o něj cizinec nepožádá, příslušný zastupitelský úřad jeho totožnost neověří. Česká republika s Íránem nemá na poli zpětného přebírání osob uzavřené žádné dohody, ani memoranda o porozumění, a tudíž je Ředitelství služby cizinecké policie odkázáno na vůli Zastupitelského úřadu Íránu, zda mu v dané věci poskytne součinnost či nikoliv.
23. K posuzování realizovatelnosti účelu zajištění z hlediska podmínek na straně přejímajícího státu soud uvádí, že při úvaze o pravděpodobnosti realizace vyhoštění v rámci rozhodování o zajištění je nutno vždy zohledňovat aktuální situaci ve státě, do kterého má být cizinec vyhoštěn. Pokud existuje zastupitelský orgán dožadovaného státu, který nevyloučil spolupráci při realizaci správního vyhoštění, musí mít správní orgán po splnění zákonných podmínek, možnost v reálném čase vyhoštění realizovat, nebo se o něj pokusit. Jiná situace by samozřejmě nastala, pokud by již stát, do něhož by měl být cizinec vyhoštěn, např. fakticky neexistoval, neboť by jeho státní orgány byly z nějakého důvodu paralyzovány, neexistovaly nebo pokud by orgány tohoto státu výslovně odmítaly spolupráci. V takovém případě by předpoklad realizace správního vyhoštění zjevně nebyl dán. Tak tomu ovšem v daném případě není, neboť íránské orgány, ačkoliv jsou ochotny součinnost poskytnout pouze za stanovených podmínek, spolupráci obecně nevylučují. Lze tudíž konstatovat, že předání žalobce poteciálně možné je.
24. K žalobcem odkazovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 4 Azs 242/2016-24, soud uvádí, že závěry v něm vyslovené nelze na nyní projednávaný případ aplikovat, neboť ve věci řešené Nejvyšším správním soudem šlo o situaci, kdy bylo správnímu orgánu při rozhodování o zajištění, resp. jeho prodloužení, známo, že náhradní cestovní doklad nemůže být Zastupitelským úřadem Íránu vystaven, a tudíž bylo zřejmé, že k realizaci vyhoštění nemůže dojít. O takový případ se však v projednávané věci nejedná, neboť žalovaná žádnou informaci o tom, že by vyhoštění žalobce bylo nerealizovatelné, neobdržela. Žalovaná si před vydáním napadeného rozhodnutí obstarala dostupné údaje o předávání státních občanů do Íránu. K tomu je opět třeba připomenout, že žalovaná rozhoduje o zajištění cizince v řádu hodin a není tudíž možné, aby v tomto

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

časovém horizontu mohla získat vyjádření zastupitelského úřadu, zda bude v daném konkrétním případě cizinec svým státem přijat či nikoliv. V postupu žalované pro soud neshledal žádné pochybení.

25. Lze tedy uzavřít, že v případě žalobce hovořit o jakýchkoliv překážkách bránících zajištění žalobce či o překážkách realizace správního vyhoštění, které by byly v době rozhodování o zajištění známy nebo před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. Soud závěrem poznamenává, že žalobce vědomě nelegálně vstoupil a pobýval na území České republiky, jeho cílem je i přes jeho zadržení českými policejními orgány nadále se dostat do Německa, na území České republiky nemá žádné vazby ani finanční prostředky, takže všechny tyto skutečnosti ve svém souhrnu zjevně svědčí o tom, že je u něj dáno nebezpečí útěku a tím i maření uloženého správního vyhoštění.
26. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítá.
27. Současně soud dle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a ta je navíc ani nepožadovala.
28. Výrokem III. rozsudku soud dle ust. § 35 odst. 9 s. ř. s. přiznal odměnu ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Ing. Jakubovi Backovi, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 13. 5. 2019, č. j. 78 A 15/2019-20. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle ust. § 7 bod 5, ust. § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí věci - § 11 odst. 1 písm. b), doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 1 428 Kč odpovídající 21 % DPH, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Odměna bude zástupci vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 14. června 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)